

župních na Slov. stávají se čsl. státními úředníky neb zřizenci, kteří podali včas (§ 6) žádost za přijetí do služby politické (§ 6) a byli příslušným úřadem republiky čsl. také ustanoveni.

Výnosem župy nitranské z 15. března 1921, kterého se st-l dovolává, byl st-l převzat do služeb čsl. republiky a jmenován župním cestmistrem v X. třídě úředníků obdobně dle norem zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. pro stav. službu na Slov. s platností od 1. srpna 1920. Nehledě k tomu, mohl-li by st-l z tohoto jmenování dovozovati právem, že se stal státním úředníkem, nemůže toto jmenování v tomto případě založiti st-lovo čsl. stát. občanství na základě bodu 4 § 1 úst. zák., protože se nestalo do 16. července 1920, nýbrž dle služ. pragmatiky předpokládalo nabyté čsl. státní občanství.

Pokud st-l poukazuje k tomu, že předpokladem ustanovení ve státní službě čsl. jest, že uchazeč jest čsl. státním občanem a že tudíž jmenování čsl. stát. úředníkem zahrnuje v sobě udělení čsl. stát. občanství, jest poznamenati, že se nař. rozhodnutí nezabývalo otázkou, zdali st-l svým uvedeným jmenováním státního občanství čsl. mimo rámec § 6 odst. 4 cit. úst. zák. nabyt, že tudíž také nss otázkou tou nemůže se zabývati. Proto jest i tato námitka bezdůvodná.

Č. 5858.

Zdravotnictví. — Polí cejní právo trestní: O přestupku podle § 11 zák. o povinném očkování proti neštovicím.

(Nález ze dne 13. září 1926 č. 14.878/25).

Prejudikatura: Boh. 1298, 2192, 2457 adm.

Věc: Edmund M. ve St. proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o povinném očkování proti neštovicím.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Trestním nálezem osp-é v Ů. ze 16. srpna 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 zák. z 15. července 1919 č. 412 Sb., jehož se dopustil tím, že se nedostavil se svým děckem povinným k očkování ve smyslu uvedeného zákona a přes zvláštní vybídnutí dle § 11 cit. zák. neuposlechl bez zákonného omluvení, a byl proto dle § 15 cit. zák. odsouzen k pokutě 100 K, pro případ nedobytnosti k vězení na 8 dnů.

Nař. rozhodnutím nebylo odvolání z rozhodnutí toho vyhověno, poněvadž skutková povaha přestupku st-li za vinu kladeného jest zjištěna konaným šetřením i vlastním doznáním odvolatelovým. — — —

O stížnosti uvažil nss toto: — —

Stížnost vytýká, že zákon č. 412/19 odporuje § 107 úst. zák. z 29. února 1920 č. 293 Sb., kterýmž se zaručuje osobní svoboda. Úst. zákon tento připouští prý sice, aby osobní svoboda byla omezena neb odňata na základě jednoduchého zákona; zásah do těla státního občana, totiž nucené očkování, jest však zákrok mnohem intensivnější, než omezení osobní svobody a v žádném ústavním zákonu není stanoveno, že by byl

na základě zákona přípustný takový zákrok do těla státního občana proti jeho vůli; ústavní zákon, nedopouštějící zákrok do tělesné neporušenosti, nelze zrušiti jednoduchým zákonem a proto nelze na základě zák. č. 412/19 zakročiti nuceným způsobem proti státnímu občanu.

Námítkou touto se však nss nemůže zabývati, ježto k posouzení otázky, zdali nějaký zákon vyhovuje předpisům ústavní listiny, jest výlučně příslušným ústavní soud a jest námítka, že nějaký zákon odporuje ústavě, v řízení před nss-em nepřipustnou (srov. nál. Boh. 2457 a 1298 adm.).

Pokud stížnost namítá, že odpor proti očkování jest ospravedlněn, což dokazují škodlivé následky z očkování často pocházející, dlužno podotknouti, že subj. názor jednotlivce o účelnosti nebo škodlivosti tohoto předpisu zákonného nelze uznati za důvod, který by sprostil povinnosti předpisům těm vyhověti, aneb vylučoval trestní odpovědnost za jeho nesplnění; zákon ten v § 9 vypočítává důvody, ze kterých kdo povinnosti očkování jest proštěn a uznává pod lit. b) jako důvod sprostění jen individuální zjištění ohrožení zdravotního stavu určitého očkovance, nikoliv abstraktní teoretické nebezpečí ohrožení připočítané očkování (srov. nál. Boh. 2192 adm.).

Č. 5859.

O b e c n í d á v k a z n á j e m n é h o (P r a h a) : I. Až do 1. října 1921 má obecní dávka z nájemného ve Velké Praze svůj zákonný podklad v zákoně z 5. května 1908 č. 32 z. z. česk., od udaně doby pak v zákoně č. 329/1921. — II. Jest při stanovení základu pro dávku z nájemného v letech 1921 a 1922 odečísti z hrubé činže dávku z nájemného a vodné?

(Nález ze dne 13. září 1926 č. 11.548).

P r e j u d i k a t u r a : Boh. 4400 adm. a j.

V ě c : Ing. Václav H. a spol. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z nájemného.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost, pokud odepřelo odečísti ze základu vyměřovacího obecní dávku z nájemného a za dobu od 1. ledna do 30. září 1921 všeobecné vodné; jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

D ů v o d y : St-lům byla platebními rozkazy místní rady hl. m. Prahy I.-VIII. z domu čp. ... v Praze za rok 1921 předepsána obecní dávka z nájemného ve výši 41.961 K 51 h a za rok 1922 částkou 63.734 K 39 h. Odvolání vytýkajícímu, že ze základu pro vyměření dávky směrodatného měla býti odečtena dávka z nájemného (»činžovní groš«) a všeobecné vodné (»vodní činže«), nevyhověl sbor hl. města Prahy pro vyřizování stížností usnesením z 21. března 1923 a v dalším postupu instančním žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž podle § 3 pravidel o vybírání ob. dávky z nájemného jest dávku vybírati z ročního nájemného a ročním nájemným se rozumí činže hrubá, z níž se odpočítává podle § 7 pravidel obecní dávka z nájemného a z takto vypočtené čisté činže se vybírá dávka podle předepsané sazby. Z úhrnné sumy přede-